

PREGÓ TARRAGONA 21 SETEMBRE 2015
CARLOS LATRE

Excel·lentíssim senyor alcalde...

Ah..., és veritat, que no ha pogut venir... De fet, m'ha trucat i m'ha dit:

(Ballesteros): “Carlos, ho sento, però estic fotut... Vés fent i si de cas jo ja ho veuré per la pantalla gegant de la plaça...”

Bé, doncs, no alcalde, primer tinent d'alcalde, Pau Pérez, il·lustríssims senyors regidors, distingides autoritats, amics que esteu a la plaça... Crideu que us senti! Bona tarda!

Abans que res, m'agradaria fer un comentari sobre una coincidència que m'ha fet il·lusió. Enguany, hem coincidit, en les tasques de pregoners de les ciutats de Barcelona i Tarragona, el mestre/amic Andreu Buenafuente i jo. I dic que em fa molta il·lusió per diverses raons.

Primer, perquè l'admiro, el respecto i li tinc un *carinyo* molt especial. Segon, perquè és de la terra i, tot i ser de Reus, és una persona fantàstica. I, tercer, perquè aquests pregoners a dues de les ciutats més importants del país es vesteixen d'HUMOR.

Som humoristes, fem riure i aconseguim (una de les coses que més m'enorgulleix fa quan la gent m'ho diu pel carrer) aconseguim fer la vida més portable. Sí, perquè la cosa està xunga. Ara sembla que menys, però està xunga i l'humor és necessari a la vida, per fer-la menys dura, més lleugera. I aquí estem, dos humoristes als ajuntaments, encara que sigui per una estoneta. Vol dir això que les coses estan canviant? No ho sé, però m'encanta que

l'humor entri en aquesta casa, en aquest ajuntament, a la política.

No és dia de reivindicacions, però sí que crec que, en els temps que corren, l'humor és necessari, l'humor és teràpia, l'humor fa sentir bé i m'encantaria que els nostres polítics fossin més humans i tinguessin més sentit de l'humor. Però imagino que estan preocupats per altres coses...

Per cert, que m'ha trucat el president del govern, sabent que venia aquí a Tarragona, i el Mariano Rajoy m'ha dit...

(Rajoy): “Carlos... ¡Ah! estás en Tarragona... Que el alcalde está malo... Vaya que lástima, hoy precisamente que quería hablar de los 15 millones para los JUEGOS DEL MEDITERRÁNEO..., qué lástima... Bueno pues nada, no hay alcalde, no hay millones... jijijijij... Ah y me encanta que se retransmita este pregón para la gente y salgas en un plasma, yo soy mucho de explicar las cosas en un plasma... jijiji.”

Bien, gracias, señor Rajoy... Aprofitant el moment... Algun polític vol dir alguna cosa més?

(Artur Mas): “Sí, jo!, el president Mas... Catalans, catalanes... Tarragona és una inspiració per a nosaltres, tot i que sigui socialista... Que això sembla la Gàl·lia de l'Astèrix i Obèlix... Hi ha una part del territori que aguanta a l'emperador ARTURIUS MAS... Bé, Tarragona, és una inspiració: tornarem a ser imperials, si fa falta vestim al Jonqueres de gladiador, no sabeu com acollona...”

Gràcies, senyor Mas... Bé, el que dic, més humor a la política...

Tarragona, ara et parlo a tu, a tu directament... És un gran HONOR ser el teu pregoner, ser el teu representant per un moment i per les teves festes. Perquè t'estimo, Tarragona.

Perquè has format part de mi, en formes part ara i seguiràs formant part de mi. Perquè t'he viscut, t'he vist créixer, he crescut amb tu, he estimat amb tu, he rigut, plorat, celebrat, patit.... He mirat enrere, he après dels que van estar abans i vull que els que vinguin vegin que ets cada dia millor i que, entre tots, farem que així sigui...

Tarragona, tu em vas ensenyar a mirar endavant, a l'infinít, a mirar al cel, a comptar estels, a trepitjar la sorra, a sentir la brisa, a saltar onades... Em vas ensenyar a caminar sol, a saber què volia ser quan fos gran i, sobretot, aquí va començar la meua vida professional, aquí van començar les meves primeres veus, les meves primeres imitacions. Aquí va néixer, a la meua gola..., BORIS IZAGUIRRE:

(Boris): “Pero qué bello chico y qué bello Tarragona, su circo... sus romanos... qué maravilla... y qué bueno mi vermut..., el vermut IZAGUIRRE! Y sobretodo me encanta la mamadeta!”

o el FERRAN ADRIÀ...

(Adrià): “I és que la gastronomia de Tarragona és màgica... L'espíneta en caragolins, los peixos, el Serrallo...”

I és que aquí, Ferran, tenim coses i festes inimitables... Santa Tecla és INIMITABLE!

Tenim DAMES, tenim VELLs que es riuen de tot i tothom amb art, amb broma, amb puteria i amb HUMOR. Mira, ja el tornem a tenir aquí... l'HUMOR. I és que Santa Tecla és riure, és ser feliç una estoneta, és amics.

Santa Tecla és castells, és festa i tradició... He gaudit molt Santa Tecla... He pujat pilars amb l'ànima i els he baixat des de la Catedral amb el cor. De vegades amb l'ai al cor...

He baixat l'Àliga i l'he imaginada volant per sobre de Tarragona. He gaudit gegants i capgrossos. He cantat els gols del Nàstic al Nou Estadi, he ballat amb totes les orquestres de la plaça de Rei, he gaudit al Camp de Mart i, per suposat, he cantat "Murallas, murallas de Tarragona...", del nostre estimat Oriol Grau.

He caminat per Pau del Protectorat, he conegut els meus primers *ligues* i m'he enamorat. He conegut i gaudit la nit a locals com l'Enriqueta i el Port Esportiu, o la Llar del Pernil, la Canela, el Totem...

Vaig viure l'esport a la ciutat (entrenant a joves promeses al meu estimat *col.le*), vaig jugar a l'Imperial de Tarragona amb el permís de la muralla al Camp del Roqueral.

(Iniesta): "Ufff, el Roqueral, vaya campazo, nada que envidiar al Camp Nou... y yo eufórico de estar aquí... oeoeeeo"

(Núñez): "És gravíssim... sí, hi va nèixer, però no m'ha pagat res... Indeseable... Latre demisión!"

Gràcies, senyor Núñez...

I és que, amics meus, "Tarragona m'esborrona", com deien Els Pets de Constantí... Visca la mare que els va parir!

I tot això gràcies als meus pares. Els meus pares em van ensenyar a estimar Tarragona. El meu pare, l'Antonio, delineant, dissenyador a l'Autoritat Portuària, m'ha ensenyat la ciutat a través dels seus plànols, dibuixos i creacions. Una vida dedicada a la seva família i arrelada a Tarragona.

La meva mare, la Sílvia, m'ha passejat per tot Tarragona, pels seus mercats, carrers, botigues, Rambla, pel Serrallo o per les platjes...

I amb el meu germà Antonio hem fet acudits, hem imitat Faemino y Cansado als seus carrers i ens hem trobat al mig de Santa Tecla. Hem patit i plorat... i tot aquí, a Tarragona.

La meva dona, Yolanda, i la meva filla, Candela, han conegut, viscut i estimat Tarragona. Amb elles ja hem esperat als Reis d'Orient al Port, hem agafat més caramels que ningú, hem comprat peix al Mercat Central i mineral a la plaça de la Catedral. Vull que la meva filla creixi estimant Tarragona, que la senti com a seva i en parli allà on vagi.

I, darrerament, he tingut la sort de ser profeta a la meva terra i actuar (i, sortosament, triomfar) a la meva ciutat. Fa anys al Camp de Mart o al Palau de Congressos i l'altre dia a la Tarraco Arena, on tres mil persones van omplir d'aplaudiments i *carinyo* una de les funcions més especials de la meva vida. Gràcies, Tarragona, pel vostre acolliment, gràcies, de tot cor, per estimar-me.

M'he sentit romà al Circ, he somniat ser gladiador a l'Amfiteatre i he tocat ferro. He tocat ferro i he demanat desitjos... Fins i tot, un dia, vaig somniar..., vaig somniar que era el pregoner de la meva ciutat. Algú, algun dia, va dir que s'ha de fer cas als somnis, que s'ha de lluitar, perquè es compleixen. El meu somni s'ha complert, el meu somni de ser pregoner s'ha complert. Estimo molt Tarragona i la seguiré estimant. La porto al cor i l'hi portaré sempre.

Gràcies per permetre'm fer realitat el meu somni. Ara, em toca gaudir de les festes de la meva ciutat, les festes de Tarragona i cridar ben fort!

I ja posats a demanar desitjos com al Balcó... desitjo que passeu unes festes de Santa Tecla meravelloses, que no pareu de riure, de ballar, d'estimar, de besar i que siguin les

millors festes de Santa Tecla de les vostres vides! Fins l'any vinent...

Autoritats, pares, família, amics, us desitjo de tot cor que Santa Tecla 2015 sigui... inimitable!

Visca Santa Tecla! ViscaTarragona!

Carlos Latre
Tarragona, 21 de setembre de 2015